

af Verden at komme dertil, saaledes som Kommunerne nu have deres Regnskabsvæsen indrettet. De have deres Formænd, og disse have deres Sekretærer, og det vilde være den letteste Sag af Verden at paalægge Kommunerne at indbetale disse Skattebeløb, naturligvis mod den samme Regres til Restanterne, som disse have overfor Kommunens Skatterestanter, og saaledes, at det blev Statskassen, der kom til at bøde i de Tilfælde, hvor Tallet kunde faas, og ikke Kommunekassen. Efter min Formening vilde dette overordentlig let kunne lade sig gjøre, og de kunde optræde paa samme Tid til Stat, Amt og Kommune, som de nu optræde til deres egen Kommune. Jeg tror, at kloge Folk maatte til at spekulere paa, om vi ikke kunde faae Tanken om en Reduktion af vor Embedsstand praktisk realiseret. Nu gaa alle Udtalelser ud paa, at vi have for mange Embedsmænd og at vi skulle have Tallet nedfat o. s. v., men dette betyder egentlig faktisk kun, at vi har for Nar forøge det væsentlig. At det, jeg her har antydet, nu ikke kan lade sig gjøre i Forbindelse med dette lille Lovforslag, vil jeg gjerne antage, men at et Udvalg kom til at drøfte denne Umentanke og fremsatte sine Betragtninger derved i en Betænkning, det kunde maaske være en Impuls til den fremtidige Behandling af disse Forhold.

Blyhne: Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil gjøre overfor den næstsidste ærede Taler, og det er den, at der kan gjøres en væsentlig Forskjel, som det ogsaa blev fremhævet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), paa, om man skaber nye Embeder eller nye Embedsmænd til yderligere Udvikling af det bureaukratiske System, som rider vort Land og hæmmer vor Udvikling, og paa, om man skaber Embedsmænd, der for en Gangs Skyld virkelig ere til Nytte og Lettelse for Befolkningen. Det forekommer mig, at det her foreliggende Forslag i en væsentlig Grad vil bidrage til at lette Administrationen og lette Befolkningen i Sager vedrørende Amtstuerne. Den sidste ærede Talers Udtalelser glædede mig, og det er navnlig det, jeg har tilladt mig at antyde, at det, som det gjælder om i dette Forhold, er at søge at decentralisere Amtstuerne Virksomhed, og kunde det paa den Maade paa een Gang blive til Nytte og Lettelse for Befolkningen og samtidig indskrænke Embedsstanden, vilde det være et Held, om man kunde følge den Vej, han anviste, nemlig at gaa over til Kommuneforvaltning. Men jeg vil kun hævde her, at det er mærkeligt, at man samtidig med, at

man vedtager Love og vedtager Lønninger — hvilket man har gjort i de senere Tider — der væsentlig udvikle Embedsmændenes Tal og Embedslønningernes Høide og notabene til Institutioner, som have en meget tvivlsom Nytte for Befolkningen, og hvis fornemste Virkning i første Dieblit kun er den at skabe nye Embedsmænd — og saadanne Love have vi jo ikke havt forelagt saa faa af i de sidste Samlinger — at man saa negter en saa simpel Ting som denne, en saa ringe Udvidelse, der dog i væsentlig Grad i første Række kommer Befolkningen til Gode.

D. Christensen: Jeg agter slet ikke at udtale mig om det større Spørgsmaal, som ligger i denne Sag, nemlig Udvidelse af Filialerne, men tillader mig at henvise det eventuelle Udvalg til Slutningen af § 2, thi denne Slutningsbestemmelse forekommer mig at være en Slags Omførselsdepartement, som vi endnu have det i Danmark paa adskillige Omraader, og som kun er til liden Baaide for alle Vedkommende. Der staar nemlig, at Vedkommende skulle have Porto-godtgjørelse efter Regning. Det er noget af det Vansteligste, man kan stille op i en Lov; thi derved vil der let fremkomme Mistænkeliggjørelse overfor vedkommende Embeds- eller Bestillingsmand, uden at man i og for sig har nogen virkelig reel Grund at staa paa. Thi det er ikke muligt at kontrollere fuldt ud. Min Overbevisning er det, at den bedste Vej, man kan gaa, er at give de Vedkommende Tjenestefrimærker, thi disse give en solid Borgen for, at de ikke blive misbrugte. Det er jo ikke Statens Opgabe at spørge, om der bliver trykt ti eller hundrede Ark af disse Mærker mere eller mindre, da de jo ere aldeles værdiløse undtagen for dem, der kunne bruge dem, og Embeds- og Bestillingsmænd kunne ikke bruge dem uden netop i Tjenesteanliggender, da det let vilde blive røbet. Med Embedsmændene selv er Forholdet maaske ikke saa vansteligt, men hvorledes skulle de forskellige Embedsmænd kontrollere deres Undergivne? Vanstelighederne herved ville være aldeles fjernede, saa snart vi faae Tjenestefrimærker paa alle Omraader. Dette Spørgsmaal er gammelt og har været oppe her for mange Aar tilbage, og det var paa Rippen til at blive vedtaget, og det strandede vist kun paa en Misforstaaelse eller paa Anvendelse af et Udtryk, som det maaske ikke var saa heldigt at fremkomme med i denne Sag. Nu kommer Sagen til at foreligge et Udvalg, der ikke er det samme som dengang, og som finder sig udenfor den gamle Konflikt om